

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa K. N.
przeciwko F. [...] Sp. z o.o. w N.
o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 21 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Powołane przez skarżącą okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazała, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona z uwagi na błędne przyjęcie, że z uwagi na charakter działalności związku zawodowego do którego powódka przynależy powołanie się przez powódkę na ochronę związkową, jaka jej przysługiwała w związku z działalnością związkową jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności ze względami moralnymi i stanowi nadużycie prawa podmiotowego wobec czego powódka nie korzysta z ochrony prawnej, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych niezależnie od braku stwierdzenia ciężkiego naruszenia przez powódkę podstawowych obowiązków pracowniczych, które uzasadniać mogłoby przyjęcie nadużycia prawa podmiotowego oraz niezależnie od braku jednoznacznego wskazania zasady współżycia społecznego, której nadużyła powódka wykonując swoje prawo, co prowadzi do konieczności rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej i zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie w jakim Sąd II Instancji odmówił przywrócenia powódki do pracy u strony pozwanej w na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie stanowią polemikę z ustalonym stanem faktycznym w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji. Skarżąca powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, obowiązana była wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, widocznego „od razu” przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Sformułowany wyżej wniosek nie spełnia tego wymogu.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

[aw]